

господарството.“ На 22 число, по распоръжданieto на графътъ Артуа, не пуснали депутати-тъ въ *les de ranne*, тогава тѣ ся отправили да засѣдаватъ въ църквата Св. Лудвигъ, и въ този день къмъ тѣхъ ся съединили още 148 предста-вители отъ духовенството; така щото духовнитѣ лица, които ся противили на съединението оста-нали сѣ по малко гласове. На 23 число, стана-ло кралското засѣдание. Кралътъ общалъ най-либерални реформи; завѣжданieto на финансий-тъ ся предоставявало на съсловията; тѣжкитѣ данъци ся отмѣнявали; въ юстицията и въ во-енното вѣдомство ся предполагало да произве-дѣтъ преобразования; устроявали ся провинци-ални събрания; произволнитѣ арести ся унищо-жавали и цензурата падала. Обсѣжданieto на всичкитѣ тѣзи въпроси и довежданieto имъ до окончателно рѣшение, кралътъ предоставилъ на господарственитѣ съсловия. Разсѣжденията на съсловията трѣбвало да произлизатъ въ три от-дѣлни палати.

И така рѣшителната дума на кралската властъ била произнесена; на националното съ-брание трѣбвало да съществува не само покрай кралската властъ, но даже право противъ тѣзи воля. Дѣйствието на кралската рѣчь ся обнару-жило немедленно, щомъ Лудвигъ XVI излѣзналъ изъ залата. Оберъ — церемонимейстерътъ, като изпълнявалъ волята на кралътъ, поканилъ депу-тѣтитѣ на третото съсловие да ся разотидѣтъ; тогава Мирабо отговорилъ съ кратка, но твърдѣ непочтителна рѣчь, която ся свършила така:
„идетъ и кажетъ на вашия господинъ, че ний